

ovsenjak, je prav korenjak. Poglavitni živež jim je ovseni kruh in ovčetina. Kos ovsenjaka in ovnova pečenka delata Solčavčana srečnega včasih bolj, kakor je kak graščak, ki za gosposko mizo sedi, iz nad katere se kadijo najbolj izbrane in drage jedi. Solčavčan je pri svoji priprosti hrani večji del vedno zadovoljen, kar povsod dela srečne ljudi; brez zadovoljnosti še na gostiji veselja ni. Kmeti po solčavskih planinah so sploh premožni ljudje; skrbna živinoreja in les jim pomagata do blagostanja. Pravijo, da se zamore pri marsikteri hiši v škrinji najti dolga nogavica polna starih srebrnjakov. Planinčanje radi noge med hojenjem visoko vzdigavljajo, kakor da bi vsako stopinjo imeli storiti čez velik kamen; tako delajo tudi če v svojih lesenih cokljah po gladki stezi cokljajo. Temu se od mladosti privadijo, ker res veliko po kamenju in skolovju plazijo in od otročjih let do smrti premnogo drapastih strmin prehodijo. Čudna posebnost solčavskim višavam je neka planinska cvetlica, ki pa ne raste prepogosto; latinski se jej pravi astrimontana in je podobna arniki ali roži sv. Antona. V sebi ima posebno zdravilo proti gadovemu strupu. Zapazil je to najprej nek kmet, ki je na skrivnem stojé zagledal, kako sta se na belem pečevju vojskovali 2 kači, namreč navadna kača belouška (nestrupena) in pa strupeni modros. Srdito sta treskala nasprotnika drug v drugega. Kolikokrat je prišel modros z svojim strupenim zobom pisanej kači do živega, tolikokrat je ta švignola do žolto cvetoče rože in si je ž njo rano ogladila in zopet smuknila na dvoboje.

Ker so solčavski kraji jako nepristopni in od drugega sveta močno ločeni, so nekdanji mladenčji pogosto v te skalne planine bežali, kedar so jih med vojake lovili. Tukaj so bili varni ter so se tako najlažje ognili belemu jermenju in težkeji puški. Pri kmetih so služili ali pa po gozdih za plačilo drvarili in se tako preživljali. Obnašali so se vselej pošteno in če se je kedaj med nje priklatil kak neporednež, so ga brž iztirali. Hudobnežev med seboj niso trpeli, vsak je moral takoj peté zopet odnesti. Gosposka in žandarji so sicer vohali za begunci, a večjidel zastonj. Leta 1850. se je dvema žandarjema posrečilo jednega begunca vjeti. Brž ga vklebena v železje in ženeta črez planine v Kaplo. Toda vest o vjetem tovarišu se raznese v planine in sedaj vzame vsak drvar svojo sekiro in vsi vderejo po straneh in ovinkih tiho za žandarjema, nju prehitijo, v goščavi počakajo, nenadno napadnejo, prvega ubijejo, drugemu orožje poberejo in ga natepejo, jetnika pa rešijo in se ž njim veselo vrisakajé vrnejo. Ali to ni bilo prav in je imelo hude posledke. Iz Celja in Kaple so kmalu prišle številne čete vojakov; vsa okolica jih je bila polna. Še gosp. župniku niso prizanesli. Oficirji so se mu v farovž po sili nastavili in v njem delali, kakor da bi bili prišli v hišo krvavega sovražnika. Še sedaj se vidijo sledovi in znamenja njihovega ne-

ljudnega obnašanja. Vojaki so morali vse hiše po planinah in dolinah preiskati, povohalo se je v sleherni kot, ali beguncev vendar dolgo niso mogli zaslediti. Neko jutro zapazi vojak, kako se je iz pokunjene pečine kvišku vlekel tenek dim. Sedaj je bilo brž vse na nogah, vojaki obkoliyo kraj in potem vzdignejo iz skritega gnezda celo družbo beguncev. Naberejo jih potem na črne, železne patnoštre, pripnejo drugega drugemu, da se nobeden ni mogel še obrisati ne; iz nosov so jim visele dolge sveče, kakor po zimi iz kapov. Nobeden ni kazni ušel. (Dalje prih.)

Slovstvo. Občna zgodovina za višje razrede narodnih in meščanskih šol imenuje se knjižica, ktero je po nemškem izvirniku prof. dr. Netoliczke poslovenil marljivi ljutomerski učitelj g. Ivan Lapajne in ki je ravnokar v Pajkovi tiskarni v Mariboru v založbi učiteljskega društva za slovenski Štajer prišla na svetlo. Knjiga obsega 88 strani ter v jako umevnem jeziku obravnava vse važnejše dogodke občne zgodovine. G. Lapajne je ž njo zopet pomnožil število slovenskih šolskih knjig in nasprotnikom slovenskih šol kmalu ne bode več mogoče izgovarjati se, da Slovenci nimamo potrebnih učnih pripomočkov. Vsem slovenskim rodoljubom priporočamo knjižico, ktera se za 25 kr. dobi pri vsakem knjigotržcu in posebič še pri g. Lapajne-tu v Ljutomeru (Luttenberg) in tamošnjem knjigarju!

Smešničar 3. Strelko Nezadenovič daje tistim lovcem, kojim se strelni prah in svinec mili, sledeči nasvet; vzame se za nekoliko krajcarjev najmočnejšega „šnoftobaka“. Ž njim se potrosi kamen in zajcu nastavi. Ko ta zvaobljen pride, povohne tobak in trohica potegnjena v nos je dosti, da začne zaje močno kihati in med kihanjem z glavo ob kamen treskati; naposled se ubije — sam. Kdor ne veruje, pa naj poskusi!

Razne stvari.

(*Katoliško politično društvo v Konjicah*) napravi v nedeljo 28. t. m. ob 1/4. uri popoldne besedo z veselico za predpust, h kateri se vsi udje vljudno povabijo. Odbor.

(*Spremembe v lavantinski škofiji.*) Č. g. Lor. Obrani je prestavljen za kaplana k sv. Hemi, — in č. g. Jož. Hrovat v št. Jakob v dolu.

(*Za družbo duhovnikov*) so vplačali čč. gg.: Bezenšek, Dupelnik, Kralj in Flek po 11 fl., Vodušek 1 gl.

(*Strahovita in nagla smrt*) je zadela 15. t. m. v noči ob treh 13 oseb v Brišah pri Zidanemmostu tik južne železnice nasproti Metikejevej olarnici; velik koz gore se je vdrl kot plaz, podrl in zasul 6 poslopij in pokopal 13 ljudi. Iz Trbovelj je prihitelo 50 knapov z vodji in inženirji pa so popoldne izkopali samo jedno 3letno dete mrtvo. Od Mačekove rodbine je mrtva mati in 6 otrok; očeta ni bilo doma. Plaz je 800 metrov dolg in 200 širok.